

T(R)ÒPICS

MARCEL·LÍ BORRELL
COL·LABORADOR PERIODÍSTIC

1. Tot és en els grecs? En ser raptada per Zeus -transformat en passional brau blanc-, la princesa Europa va restar més *missing* que aquella Pau d'Aristofanes que mai no va retornar a Atenes. Diuen que l'exdonzella Europa va realitzar-se a Creta com mare de tres fills. I que els tres, com en el cas del dissortat Tripartit, tampoc no van madurar. Coses de l'antiga Grècia. Segons que assegura Salvador Espriu, tot és en els grecs. El de Sinera, poeta més atent al pensament mític que no pas a l'ídem racional, desdejuna-va ostres del mar Egeu. Cada ma-

tí. No em consta que, com l'enciclopèdic Voltaire, les regués amb xampany. Com sigui. Aquest dimecres, l'Obra Social de la Fundació "la Caixa" ha desembarcat un exquisit tast, *delicatessen olímpic: Mitologia i creació. El poeta i els seus déus a l'Antiguitat*. Així resa el títol de l'exposició. Apol·lo, Dionís, les nou muses inspiradores-conspiradores, Orfeu i Sòfocles convertits en estàtues, gravats, ceràmiques de l'època àulica, fan parada i fonda a Blondel. Mentrestant, l'Europa de l'euro tampoc no acaba de trobar-se a si mateixa. Zygmunt Bauman ens alerta dels perills que assetgen els europeus. Si fins ahir érem rodamóns inquietos i aventurers, avui ens hem convertit en turistes de vacances pagades -i sexuals!-, i en inclements explotadors

dels nous Ulisses vinguts d'Àfrica i del món mundial. La fortalesa Europa tancada dins les seves muralles electrificades i amb un rosari de lleis discriminants per a propis i estranys. Però tornem a Espriu i el seu complex vitamínic grec. I a l'exposició mitològica: recomanar fer-hi un recorregut lent, pausat, aristotèlic, amb un ull posat a les peces que venen d'ençà aquest Mediterrani tan antic, i l'altre enfocat en el deliciós llibre espriuenc "Les roques i el mar, el blau", que Edicions del Mall, Sèrie Oberta, imprimia allà per l'encara artesà 1981. Tot és en els grecs? La pregunta és retòrica. De bona llei dialèctica, però. Alhora és oberta per a que cada veí i veïna s'ho respongui en la més estricta, sensual intimitat. O, si més no, que serveixi per com-

provar si els personatges públics ens estan aplicant la severa disciplina grega. Grec sadopur i sadodur.

2. A la grecoromana! Com els calamars a la (greco)romana, el teatre contemporani mai no s'està d'arrebossar els autors àtics. L'arquitectura dramàtica, com la dels totxos i l'especulació immobiliària, hipervalora els (sobre)àtics. Les orgulloses Antigones mai no deixen de qüestionar el poder arbitrari dels homes prepotents i insegurs. L'andalusa Maria Zambrano es convertia en tossuda Antígona dins la tomba. Woody Allen afirma que de tots els homes famosos, el que més li agradaria haver estat és Sòcrates. El suís Dürrenmatt s'apunta a fer d'Hèrcules. El ianqui George Lucas revisita l'Odissea galàctica. L'anglès Steven Berkoff munta un sidral incestuós amb Èdip rei reciclat en lumpen-proletari Eddy. Els grecs som nosaltres.

Raïana M-5-06